

Indremission, til Bestyrelsen, og at der skal være to Missionærer valgte til Kontrolkomiteen, er selvfølgelig et Tegn paa, at der her er Gennemgang for Missionen. Og naar det ærede Medlem for Ribe staaar og anvender dette i modsat Retning, saa er det ærede Medlem trods sin bekendte parlamentariske Dygtighed og Kløgt ikke nær saa klog som den anden Skomagerdreng, jeg nævnede. — Dernæst kom det ærede Medlem med en anden Motivering, og den kan være rigtig god for ham, men den duer slet ikke for mig og flere andre Medlemmer med mig. Det ærede Medlem mente, at det ikke er noget nyt, vi her ere inde paa, og han sagde, at han havde været med før og flere med ham. Ja, det er en bekendt Ting, at det ærede Medlem har været med før, men jeg kunde dog godt ønske, at det ærede Medlem ikke var med denne Gang. Oprigtig talt, jeg holder saa meget af det ærede Medlem, at jeg virkelig vilde ønske, han ikke havde været med her, og at han ikke havde trukket flere Medlemmer af vort Parti med til dette Ændringsforslag, som afstedkommer saa megen Diskussion og Ulykke her, saa vi ikke kunne komme i rette Tid hjem til vore Genvalg. Jeg kunde godt have lidt det. Det er imidlertid for mig ikke noget Motiv, at det ærede Medlem har været med før, og dette Argument med det kvindelige Værnehjem, som det ærede Medlem kom frem med, nemlig, at nu havde Kvinderne faaet deres, og saa skulde Mændene ogsaa have deres, og at Kvinderne vare komne først, men saa skulde Mændene ogsaa have noget, — alt det beviser ikke for mig noget. Jeg ved ikke af, at dette kvindelige Værnehjem hører til indremissionsk Retning. Maaske ved det ærede Medlem det, men jeg ved det ikke. Jeg vil foreløbig forholde mig afventende og tvivlende samt til Dels benægtende over for det i Henhold til den Procedure, som det ærede Medlem tidligere anvendte for sin Forening. Dernæst omtalte det ærede Medlem, at vi, som her i Tinget vilde Frihed for de unge Mænd, der komme ind som Soldater, maatte ogsaa unde dem Frihed til at gaa hen, hvor de vilde; naar vi ikke vilde gaa paa Soldaterhjemmet, maatte de kunne unde dem Frihed til at gaa i kristelig Forening for unge Mænd. Ja, det er jeg med til. Jeg skal ikke nøde Folk til at gaa i Soldaterhjemmet, naar de hellere ville gaa i Kristelig Forening for unge Mænd; de maa for mig gerne gaa derhen, hvor de høre hjemme, og hvor de have Lyst til at gaa. Ja, hvis vi ved ikke at bevilde de 25,000 Kr. vilde

kunne kuldkaste en Forening, som har gjort meget godt i 20 Aar; vilde denne Argumentation fra det ærede Medlems Side have noget Værd, men hvad enten vi give de 25,000 Kr. eller ikke, kommer Bygningen til at staa der, og saa vil der altid være et Lokale, hvor Soldaterne kunne have deres gamle Støvler og deres civile Tøj staaende i den Tid, de ere Soldater, og hvor de kunne læse „Kristeligt Dagblad“, hvis de holde af den Lektüre. Jeg synes imidlertid, at det er noget dyrt for Folketinget at skulle give 25,000 Kr. til et saadant Formaal, naar der er saa mange andre Ting, som vi skulde give til. Hertil komme saa endda de Konsekvenser, det vil have; have vi først givet 25,000 Kr. til en Forening, for at den skal opbevare Soldaternes Tøj og give dem Frimærker og Konvolutter, naar de skulde skrive Breve, saa ere vi inde paa en farlig Vej. Jeg vil meget gerne være med til at gøre noget for Soldaterne, der ligge herinde, borte fra Frænder og Venner, fra Hus og Hjem, og jeg vil ogsaa gerne være med til at gøre noget for at holde dem borte fra de daarlige Omgivelser, som de have derude — for Resten ligge ikke alle Soldater ved Garden, og der er andre Steder her i Kjøbenhavn, som ere lige saa slemme som den sidste Ende af Gotersgade. Jeg tror, at det høje Ting ganske rolig uden at komme paa tværs af sin Samvittighed kan undlade at følge det ærede Medlem for Ribe og vore to andre Venner, som desværre ere gaaede med til dette Ændringsforslag. Efter min Mening vil denne Bevilling være meget upopulær her i Kjøbenhavn — det lægger jeg imidlertid ikke saa megen Vægt paa — men den vil drage slemme Konsekvenser efter sig. Jeg tror, at vi ved den ville opnaa det modsatte af det, vi stræbe efter. Vi ville nemlig give en vis kirkelig Retning, som vi ikke sympatisere med, et Tillidsvotum, medens vi ikke opnaa at give Soldaterne mere, end hvad vi paa anden Maade og meget billigere kunde give dem.

Ministeren for Kirke- og Undervisningsvæsenet (Sthyr): Jeg tror, at jeg ikke tager fejl, naar jeg siger, at jeg endte mine Udtalelser om Kirkespørgsmaalet i Kjøbenhavn med at sige, at naar jeg tiltraadte det stillede Ændringsforslag, vidste jeg, at Pengene vare kun bevilgede mig under den Forudsætning, som Anmærkingen indeholder, og at de selvfølgelig ikke skulde blive brugte uden under denne Forudsætning. Dermed mener jeg at have